

Sygn. akt VIII *Ua* 24/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca	sędzia Anna Capik-Pater

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 lipca 2021r. w G.

sprawy z odwołania M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddziału w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 21 stycznia 2021 r. sygn. akt VI U 327/18

1. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu M. W. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 29 maja 2018 roku do dnia 27 czerwca 2018 roku,
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie ,
3. zasądza od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zawrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

(-) sędzia Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII *Ua* 24/21

UZASADNIENIE

Odwołujący M. W. wniósł o zmianę decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z dnia 18 lipca 2018 roku mocą której odmówiono mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 26 kwietnia 2018 roku do dnia 27 czerwca 2018 roku.

Na uzasadnienie odwołujący wskazał, że w okresie od dnia 26 lipca 2017 roku do dnia 23 stycznia 2018 roku był niezdolny do pracy z powodu ostrego zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z radikulopatią lewostronną. Podano, że do 23 kwietnia 2018 roku odwołujący był uznany za niezdolnego do pracy z prawem do dalszego leczenia i rehabilitacji w ramach świadczeń rehabilitacyjnych. W dniu 24 kwietnia 2018 roku lekarz medycyny pracy orzekł, że odwołujący jest zdolny do pracy. Dalej odwołujący wskazał, że w dniu 25 kwietnia 2018

roku wystąpiły u niego nagle zaburzenia rytmu serca i zgłosił się do poradni kardiologicznej, gdzie lekarz orzekł o niezdolności do pracy w okresie od dnia 26 kwietnia 2018 roku do dnia 27 czerwca 2018 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Powołał się na art. 8, 9 i 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. odniesiono, że odwołujący był niezdolny do pracy z powodu choroby i przedłożył zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy w okresie od dnia 26 lipca 2017 roku do dnia 23 stycznia 2018 roku (łącznie 182 dni). Następnie na podstawie orzeczenia Lekarza Orzecznika zostało przyznane ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 24 stycznia 2018 roku do 23 kwietnia 2018 roku. Kolejna niezdolność do pracy z powodu choroby została orzeczona w stosunku do odwołującego na okres od 26 kwietnia 2018 roku do 27 czerwca 2018 roku, tj. po przerwie krótszej niż 60 dni od daty zakończenia pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Według organu rentowego niezdolność do pracy odwołującego orzeczona od 26 kwietnia 2018 roku do 27 czerwca 2018 roku została spowodowana tą samą chorobą z powodu której przyznano odwołującemu świadczenie rehabilitacyjne na okres od 24 stycznia 2018 roku do 23 kwietnia 2018 roku. Zatem wszystkie okresy niezdolności do pracy odwołującego orzeczone od 26 lipca 2017 roku podlegają zliczeniu do jednego okresu zasiłkowego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący M. W. był zatrudniony (...) S.A. z siedzibą w W. w okresie od dnia 4 stycznia 2016 roku do dnia 30 czerwca 2018 roku.

Od dnia 26 lipca 2017 roku do dnia 23 stycznia 2018 roku odwołujący miał wystawione zwolnienia lekarskie stwierdzające niezdolność do pracy. Z dniem 23 stycznia 2018 roku odwołujący wykorzystał okres 182 dni zasiłku chorobowego. W okresie od dnia 24 stycznia 2018 roku do dnia 23 kwietnia 2018 roku odwołujący miał przyznane świadczenie rehabilitacyjne.

W dniu 24 kwietnia 2018 roku rano odwołujący udał się do lekarza medycyny pracy, celem wykonania badań okresowych w związku z powrotem do pracy. Lekarz medycyny pracy wydał zaświadczenie stwierdzające, że odwołujący z dniem 24 kwietnia 2018 roku odzyskał zdolność do pracy. Odwołujący przedłożył pracodawcy zaświadczenie o zdolności do pracy.

Na dzień 25 kwietnia 2018 roku odwołujący miał wypisany urlop wypoczynkowy. W tym dniu odwołujący źle się poczuł i w związku z tym udał się do poradni kardiologicznej, gdzie lekarz prowadzący, po przeprowadzonym badaniu odwołującego, rozpoznał u niego skurcze dodatkowe nadkomorowe i z tego powodu orzekł o niezdolności do pracy odwołującego w okresie od dnia 26 kwietnia 2018 roku do dnia 23 maja 2018 roku i dalej do 27 czerwca 2018 roku

Decyzją z dnia 18 lipca 2018 roku Zakład (...) Oddział w W. odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 26 kwietnia

2018 roku do dnia 27 czerwca 2018 roku uznając, że okres niezdolności do pracy orzeczonej w stosunku do odwołującego od dnia 26 lipca 2017 roku do dnia 23 stycznia 2018 roku, świadczenie rehabilitacyjne od dnia 24 stycznia 2018 roku do dnia 23 kwietnia 2018 roku oraz niezdolność do pracy od dnia 26 kwietnia 2018 roku do dnia 27 czerwca 2018 roku podlegają zaliczenia do jednego okresu zasiłkowego i brak podstaw do ustalenia prawa do świadczeń za czas choroby w ramach nowego okresu zasiłkowego od dnia 26 kwietnia 2018 roku do dnia 27 czerwca 2018 roku.

Opinię w sprawie z dnia 29 lipca 2019 roku sporządzili: biegły ortopeda i traumatolog R. H. oraz biegły z zakresu chorób wewnętrznych i kardiologii M. H.. Biegli wskazali, że w pierwszym okresie, tj. w okresie od dnia 26 lipca 2017 roku do dnia 23 stycznia 2018 roku odwołujący prowadził leczenie ortopedyczne dotyczące kręgosłupa lędźwiowego. Dokumentacja z tego okresu jest pełna oraz szczegółowa, a wizyty regularne (10 wizyt), a nadto rehabilitował się. Zapisy świadczą, że leczenie było zasadne i wynikało z nasilonych dolegliwości bólowych – zatem kwalifikowało się do leczenia w ramach świadczeń z tytułu czasowej niezdolności do pracy. Biegli wskazali także, że w w/w okresie odwołujący przebywał na Izbie Przyjść (...) Centrum Medycznego w

dniu 19 grudnia 2017 roku z powodu I49.3, ale brak jest zwolnień lekarskich z powodów kardiologicznych w tym okresie i odwołujący nie był z tego powodu niezdolny do pracy.

Odnośnie drugiego okresu, tj. od dnia 24 stycznia 2018 roku do dnia 23 kwietnia 2018 roku biegli wskazali, że odwołujący nie prowadził specjalistycznego leczenia ambulatoryjnego dotyczącego schorzeń ortopedycznych, a w szczególności nie kontynuował leczenia kręgosłupa, jednak rehabilitował się. Zapisy świadczą o tym, że prowadzone leczenie nie dotyczyło ostrego zespołu bólowego – zatem nie było przeciwwskazań do prowadzenia takiego leczenia poza świadczeniami czasowej niezdolności do pracy. W tym okresie, zdaniem biegłego ortopedy, odwołujący był zdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Jeśli chodzi o schorzenia kardiologiczne: w w/w okresie odwołujący leczył się kardiologicznie w ramach hospitalizacji w Oddziale Internistycznym (...) Centrum Medycznego w dniach 26.02.-05.03.2018r. z powodu I49.3, ale brak jest zwolnień lekarskich z powodów kardiologicznych w tym okresie i nie był z tego powodu niezdolny do pracy (poza okresem hospitalizacji).

Z kolei odnośnie okresu od dnia 26 kwietnia 2018 roku do dnia 27 czerwca 2018 roku biegli wskazali, że odwołujący nie prowadził leczenia ortopedycznego, ani też nie rehabilitował się. W tym okresie powód był również zdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, biorąc pod uwagę narząd ruchu. Jeśli chodzi o schorzenia kardiologiczne: w w/w okresie odwołujący pozostawał niezdolny do pracy z powodów kardiologicznych (I 49.3 – przedwczesna depolaryzacja komór).

Nadto biegli wskazali, że w dniu 23 kwietnia 2018 roku odwołujący odzyskał zdolność do pracy zgodnie z zaświadczeniem .

Z powyższą opinią nie zgodził się organ rentowy, który wskazał, że z opinii biegłego kardiologa wynika, że odwołujący leczył się kardiologicznie od listopada 2015 roku. Ponadto odwołujący w dniu 27 grudnia 2018 roku był badany w ZUS, gdzie oprócz leczenia kardiologicznego w podsumowaniu wpisano, że odwołujący wymaga zarówno leczenia kardiologicznego, jak i psychiatrycznego.

Opinię z dnia 21 kwietnia 2020 roku sporządzili: biegły psychiatra M. S. i psycholog M. T.. Biegli wskazali, że w okresie od dnia 27 lipca 2017 roku do dnia 27 czerwca 2018 roku odwołujący nie był niezdolny do pracy w punktu widzenia psychiatrycznego i psychologicznego.

Sąd Rejonowy w całości podzielił wydane w sprawie opinie biegłych, albowiem były spójne, przekonujące i wydane zgodnie z teza dowodową.

W tak ustalonym stanie faktycznym wyrokiem z dnia 21 stycznia 2021 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu M. W. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 26 kwietnia 2018 roku do 27 czerwca 2018 roku. na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

W części zważeniowej Sąd I instancji powołując się na treść art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2020 roku, poz. 870) oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 roku, w sprawie II UK 86/08, opublikowanego w LEX nr 566009 stwierdził, że nowy okres zasiłkowy powstaje wówczas, gdy zachodzi okoliczność w postaci niezdolności do pracy, która wystąpiła po przerwie i została spowodowana inną chorobą, niż w poprzednim okresie niezdolności do pracy. Oprócz tego okres zasiłkowy jest liczony na nowo, gdy przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni.

Wskazał Sąd I instancji, że przez określenie „nieprzerwana niezdolność do pracy” należy rozumieć jeden okres niezdolności do pracy, spowodowany tą samą chorobą lub różnymi chorobami, jeżeli nie występuje między nimi przerwa. Innymi słowy pracownik jest niezdolny do pracy "bez przerwy" i nie odzyskuje tej zdolności, nawet na jeden dzień. Natomiast jeśli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi różnymi chorobami,

wystąpi choćby jeden dzień przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, okres zasiłkowy liczy się od nowa. Jeśli niezdolność do pracy trwa bez przerwy (jest nieprzerwana) – to wszystkie dni tej niezdolności wlicza się w całości do jednego okresu zasiłkowego, bez względu na to, czy spowodowane zostały tą samą, czy inną chorobą (por. Agnieszka Rzetecka-Gil: Komentarz do art. 9 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, LEX 2014).

Sąd Rejonowy powołując się na opinie biegłych ortopedy i kardiologa ustalił, że odwołujący w okresie od dnia 24 stycznia 2018 roku (pomimo, że się rehabilitował) to był zdolny do pracy. Odwołujący był niezdolny do pracy od 26 lutego 2018 roku do 05 marca 2018 roku i od 26 kwietnia 2018 roku do 27 czerwca 2018 roku. Z powyższego wywnioskował Sąd I instancji, że miała miejsce przerwa w okresie niezdolności do pracy odwołującego od 24 stycznia 2018 roku do 25 lutego 2018 roku, a po przerwie od 26 lutego 2018 roku odwołujący był niezdolny do pracy w związku z inną jednostką chorobą (leczenie kardiologiczne, a nie ortopedyczne). W konsekwencji z dniem 26 lutego 2018 roku otworzył się zatem dla odwołującego nowy okres zasiłkowy.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł organ rentowy wnosząc o zmianę wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od 29 maja 2018 r. do 27 czerwca 2018 r. oraz o zasądzenie od odwołującego się na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za drugą instancję.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1. naruszenia przepisu postępowania, mającego wpływ na wynik sprawy, tj, art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem w ustaleniach faktycznych nie uwzględniono, że skoro z dniem 26 kwietnia 2018 r. powstał nowy okres zasiłkowy to odwołującemu w pierwszej kolejności przysługuje prawo do wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy zgodnie z art. 92 § 1 pkt 1 kodeksu pracy,
2. naruszenia prawa materialnego, tj.: art. 92 § 4 k.p. poprzez jego niezastosowanie do ustalonego stanu faktycznego sprawy przyznając prawo do zasiłku chorobowego w okresie od 26 kwietnia 2018 r. do dnia 27 czerwca 2018 r., pomimo, że za czas niezdolności do pracy, trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia, a dopiero za czas niezdolności do pracy trwającej łącznie dłużej niż 33 dni w ciągu roku kalendarzowego pracownikowi przysługuje zasiłek chorobowy na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

W uzasadnieniu podał apelujący, że z dniem 26 kwietnia 2018 r. powstał nowy okres zasiłkowy, zatem odwołującemu w pierwszej kolejności przysługuje prawo do wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy zgodnie z art. 92 § 1 pkt 1 kodeksu pracy. Dopiero za czas niezdolności do pracy, o której mowa w § 1, trwającej łącznie dłużej niż 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, pracownikowi przysługuje zasiłek chorobowy na zasadach określonych w odrębnych przepisach (art. 92 § 4 k.p.).

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie niniejszych rozważań wskazać należy, że ustalenia Sądu I instancji co do faktów, na których oparł on zaskarżone rozstrzygnięcie, są prawidłowe i z tego powodu Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne.

Sąd Rejonowy dokonał także częściowo poprawnej oceny jurystycznej ustalonego przez siebie stanu faktycznego, a to w zakresie, w jakim stwierdził, że ubezpieczony ma prawo do zasiłku chorobowego za okres od 29 maja 2018r. do 27 czerwca 2018r. Wówczas bowiem ubezpieczony był niezdolny do pracy i był osobą ubezpieczoną zatem spełniał warunki z powołanych przez Sąd Rejonowy art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa .

Rzeczywiście jednak, jak zarzucił apelujący , doszło do naruszenia prawa materialnego, tj.: art. 92 § 4 k.p. poprzez jego niezastosowanie do ustalonego stanu faktycznego . Zaskarżonym bowiem wyrokiem przyznano ubezpieczonemu

prawo do zasiłku chorobowego już za okres od 26 kwietnia 2018r. do 28 maja 2018r. pomimo tego , że za czas niezdolności do pracy, trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia, a dopiero za czas niezdolności do pracy trwającej łącznie dłużej niż 33 dni w ciągu roku kalendarzowego pracownikowi przysługuje zasiłek chorobowy na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Wynika to wprost z art. 92 § 1 pkt 1 k.p. , który stanowi m.in. , że za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia - trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego - pracownik zachowuje prawo do 80% wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu.

Skoro zatem 33 dni niezdolności do pracy ubezpieczonego , w roku kalendarzowym 2018r. upłynęło w dniu 28 maja 2018r. , to dopiero od dnia następnego tj. od dnia 29 maja 2018r. ubezpieczony mógł nabyć prawo do zasiłkach chorobowego . Fakt i okres samej niezdolności został ustalony zasadnie przez Sąd I instancji i na tych ustaleniach oparł się Sąd II instancji wyrokując . Kolejna niezdolność powstała po przerwie, co oznacza, że za tę niezdolność przysługuje wynagrodzenie chorobowe za łącznie 33 dni, ponieważ po zakończeniu pobierania zasiłku, pracownik nabył prawo do nowego limitu choroby opłacanego przez pracodawcę.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd Okręgowy odnosząc się do żądania przez organ rentowy przyznania prawa do zasiłku jedynie za okres od 29 maja 2018r. do 27 czerwca 2018r. zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego w pkt 1 z mocy art.386§1 k.p.c. orzekając zgodnie z wnioskiem apelującego. Oddalono odwołanie ubezpieczonego w pozostałej części .

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstaw art. 98 k.p.c. i §9 ust 2 w zw. z §10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(-) sędzia Anna Capik-Pater